

Tudor Arghezi

1880-1967

Tudor Arghezi

BUNA-VESTIRE

Editura

PRUT INTERNAȚIONAL

Nici târziu, nici la-nceput
Zilele nu le-am pierdut.
De-am făcut în grai o schismă
Nu mi-a fost necaz și pismă.

Într-ascuns, smerit și mut,
Am făcut ce am putut.

Testament	5
Cântec de adormit Mitzura	7
Din drum	8
Muntele măslinilor	10
Târziu de toamnă	11
Psalm (Aș putea vecia cu tovărășie)	12
Măhniri	13
Psalm (Sunt vinovat că am râvnit)	14
Morgenstimmung	16
Psalm (Tare sunt singur, Doamne, și pieziș!)	17
Descântec	19
Lumină lină	20
Inscripție pe o casă de țară	21
Niciodată toamna	22
Heruvim bolnav	23
Cântare	24
Psalm (Ruga mea e fără cuvinte)	25
Ex libris	26
Psalm (Nu-ți cer un lucru prea cu neputință)	27
Poate că este ceasul	28
Nehotărâre	29
Doliu	30
Psalm (Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere)	32
Inscripție pe Biblie	33

Arheologie	34
Psalm (Pentru că n-a putut să te-nțeleagă)	35
Creion (Trecând pe puntea-ngustă)	36
Psalm (Pribeag în șes, în munte și pe ape)	38
Jignire	39
Inscripție pe un portret	40
Vodă Țepeș	41
Între două nopți	43
Caligula	44
Inscripție pe o ușe	45
Despărțire	46
Psalmul de taină	47
Heruvic	50
Închinăciune	51
Tu nu ești frumusețea... ..	53
Sfârșitul toamnei	54
Psalm (Vecinul meu a strâns cu ne-ndurare)	55
Rugă de vecernie	57
Duhovnicească	59
Buna-Vestire	61
Rugă de seară	63
De-a v-ați-ascuns... ..	65
Flori de mucigai	68
Pui de găi... ..	69
Cina	72
Streche	73
Galere	75
La popice	76
Ion Ion	78
Tinca	79
Ucigă-l toaca	81
Fătălăul	83

Cântec mut	85
Morții	87
Rada	89
Ceasul de-apoi	90
Mă uit	91
Ploaie	93
Har	94
Domnița	95
Cântec din fluier	97
Logodnă	99
Mirele	100
Îngenunchere	101
Mireasa	102
Buruiană, nu știu care	103
A venit	105
Cântec de boală	107
Dacica	109
Abece	111
Horă de hâtru	114
Horă de băieți	116
Mă uit la flori	118
Psalm (Făr-a te ști decât din presimțire)	120
Câinele sufletului	122
Clopotele	123
Tu	124
De când mă știi	126
Omule	128
Umbra	129
Nici o silabă-ntreagă	130
Născocitorul	131
Cuiul	133
Trișca	135

Răscruce	140
De ce-aș fi trist?	141
Pasul dulce	143
Frunze pierdute	144
Deșertăciune	145
Haruri	147
Psalm (Călare-n șea, de-a fuga pe vânt, ca Făt-Frumos)	150
De-abia plecaseși	151
Așteptare	152
Inscripție de bărbat	153
Inscripție de femeie	154
Psalmistul	155
Așteptare	160
Flututre, tu	161
Bade Ioane... ..	162
Mamă Țară	163
Psalm (Am fost să văd pe Domnul bătut de viu pe cruce)	164
Cantilenă	165
Marile tăceri	166
Psalmul mut	167
Omul meu	168
Tainul meu	169
Moliftul	170
Răzvrătire	171
Priegie	172
Psalm de tinerețe	173
Psalm (Doamne, tu singur văd că mi-ai rămas...)	174
Ia aminte	175
Nu știu	176
Inscripție	178

Te cânt și-acum din depărtare,
Necunoscut, ascuns și tutelar,
Și-ți mai trimit aleanuri literare,
Cuvinte-n manuscris și de tipar,
Fără să vreau, fragilă cititoare
A stihurilor mele bărbătești,
Să știu, trecând prin timp călare,
Nici cine sunt, nici cine ești.

Copacul darnic cu găteala lui,
De sus își pierde foi de-argintărie,
Căzând în drumul orișicui,
În suflet sau pe pălărie.

Au, soare, tu, ivindu-te domol,
Nu îți alungi, tu, fulgerile lungi,
Nu-ți verși lumina toată-n gol,
Nepăsător pe cine îl ajungi?

MELANCOLIE

Am luat ceasul de-ntâlnire
Când se turbură-n fund lacul
Și-n perdeaua lui subțire
Își petrece steaua acul.

Câtă vreme n-a venit
M-am uitat cu dor în zare.
Orele și-au împletit
Firul lor cu firul mare.

Și acum c-o văd venind
Pe poteca solitară,
De departe, simt un jind
Și-aș voi să mi se pară.

Munte-ndreptat cu piscul în Tărie
Și neclintit în visul de azur,
Bătut de-a mării veche dușmănie
Cu bici de lanțuri împrejur,
Pândit să crească peste tine
Șesul turtit, flămând de înălțime,
Și să te-ajungă praful care vine
Stârnit de turme și desime;
Munte, cădelniți de izvoare,
Altar de șoimi, sălaș de sori,
Care nu suferi floarea trecătoare
Să te îmbete cu miros de flori –
Tu, în hotarul marilor mistere,
Ești ca un semn de-a pururea putere,
Al vieții noastre cea fără de leac,
Împresuratule de astre!
Sufletul nostru, șubred și sărac,
Nu știe de izvor și roadă.
Nădejdea-ne pribeagă între noi
Își lasă urma slabă, ca o roată
Cu spițele de aur, în noroi.

TÂRZIU DE TOAMNĂ

Prin singurătatea lui brumar
Se risipește parcul, cât cuprinzi,
Învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijloc, bolnav de mii de ani,
Întunecat în adâncimi un lac e-ntins,
Și sângele, din vii și din castani,
Pe fața ruginie a undelor s-a prins.

Tristețea mea străvede printre arbori zărea,
Ca-ntr-un tablou, în care nu-nțelegi:
Boschet sau așteptare oprește-n fund cărarea?
Și liniștea-i ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căință,
În care-ți plângi iubirea ne-ntâmplată
Și-ți amintești cu dor, cu-o suferință,
Făptura ne-ntâlnită niciodată.

Molifti, câțiva, s-au întâlnit departe,
Pe când murmurul parcului se roagă..
Se-nchide înserarea ca o carte
Și sufletul în foi, ca o zăloagă.

PSALM

Aș putea vecia cu tovărășie
Să o iau părtașa gândurilor mele;
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsesc – și stihuri sprintene și grele.

Orișicum lăuta știe să grăiască,
De-o apă cu arcul, de-o ciupesc de coarde,
O neliniștită patimă cerească
Brațul mi-l zvâcnește, sufletul mi-l arde.

Știu că steaua noastră, ageră-n Tărie,
Crește și așteaptă-n scripcă s-o scobor.
Port în mine semnul, ca o cheazășie,
Că am leacul mare-al morții tuturor.

Pentru ce, Părinte,-aș da și pentru cine
Sunetul de-ospețe-al bronzului lovit?
Pâinea nu mi-o caut să te cânt pe tine
Și nu-mi vreau cu stele blidu-nvăluit.

Trupul de femeie, cel îmbrățișat,
Nu-l voi duce ție, moale și bălan;
Numai suferința cerului, păcat
Nu-i cu ea să turburi apa din Iordan.

Vreau să pier în beznă și în putregai,
Ne-ncercat de slavă, crâncen și scârbit.
Și să nu se știe că mă dezmiardai
Și că-n mine însuși tu vei fi trăit.

MĂHNIRI

E trist diaconul Iakint
Și temerile lui nu mint.
Fur și tâlhar întru Hristos,
El printre frați trecu sfios.

Trupu-i bălan, de osândit,
Cu pravila s-a răzvrătit
Și, făcând cruci, bătând mătânii,
Se simte stârv între jigânii.

Toți sfinții zugrăviți în tindă
Cu acuară suferindă,
Ai cinului monahicesc,
Scrutându-l, îl disprețuiesc.

Căci pe când schivnicii cu toții
Se pedepsesc amar, ca hoții,
Cu post uscat și ascultare,
Jertfind în Săptămâna Mare,

La el, azi-noapte, în chilie,
A-ntârziat o fată vie,
Cu sânii tari, cu coapsa fină
De alăută florentină.

Și Dumnezeu, ce vede toate,
În zori, la cinci și jumătate,
Pândind, să iasă, prin perdea,
O a văzut din cer pre ea.

Respect pentru oameni și cărți

Sunt vinovat că am râvnit
 Mereu numai la bun oprit.
 Eu am dorit de bunurile toate.
 M-am strecurat cu noaptea în cetate
 Și am prădat-o-n somn și-n vis,
 Cu brațu-ntins, cu pumnu-nchis.
 Pasul pe marmur, tăcut,
 Călca lin, ca-n lut,
 Steagul nopții, desfășat cu stele,
 Adăpostea faptele mele
 Și adormea străjerii-n uliți
 Răzimați pe suliiți.
 Iar când plecam călare, cu trofee,
 Furasem și câte-o femeie
 Cu părul de tutun,
 Cu dudu țâții neagră, cu ochii de lăstun.
 Ispitele ușoare și blajine
 N-au fost și nu sunt pentru mine.
 În blidul meu, ca și în cugetare,
 Deprins-am gustul otrăvit și tare.
 Mă scald în gheață și mă culc pe stei,
 Unde dă beznă, eu frământ scânteii,
 Unde-i tăcere, scutur cătușa,
 Dobor cu lanțurile ușa.
 Când mă găsesc în pisc
 Primejdia o caut și o isc,
 Mi-aleg poteca strâmtă ca să trec,

Ducând în cârcă muntele întreg.
 Păcatul meu adevărat
 E mult mai greu și neiertat.
 Cercasem eu, cu arcul meu,
 Să te răstorn pe tine, Dumnezeu!

Tâlhar de ceruri, îmi făcui solia
 Să-ți jefuiesc cu vulturii Tăria.

Dar eu, râvnind în taină la bunurile toate,
 Ți-am auzit cuvântul zicând că nu se poate.

MORGENSTIMMUNG

Respect pentru oameni și cărți

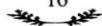
Tu ți-ai strecurat cântecul în mine
Într-o după-amiază, când
Fereastra sufletului zăvorâtă bine
Se deschisese-n vânt,
Fără să știu că te aud cântând.

Cântecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Și mănăstirea mi-a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cântecul, și degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape –
Și-n treaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
În încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele... Mi-s
Șubrede bărnele, ca foile florii.

De ce-ai cântat? De ce te-am auzit?
Tu te-ai duminat cu mine vaporos –
Nedespărțit – în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.

PSALM

Tare sunt singur, Doamne, și pieziș!
Copac pribeag uitat în câmpie,
Cu fruct amar și cu frunziș
Țepos și aspru-n îndârjire vie.

Tânjesc ca pasărea ciripitoare
Să se oprească-n drum,
Să cânte-n mine și să zboare
Prin umbra mea de fum.

Aștept crâmpeie mici de gingășie,
Cântece mici de vrăbii și lăstun
Să mi se dea și mie,
Ca pomilor de rod cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceță,
Nici chiar aroma primei agurizi,
Și prins adânc între vecii și ceață,
Nu-mi stau pe coajă moile omizi.

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin și se aprind pe rând
În ramurile-ntinse pe altare –
Și te slujesc; dar, Doamne, până când?

